

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Kala Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **JUDr. J. K., M.Jur., Ph.D.**, zastoupeného JUDr. Ing. Liborem Morávkem, Ph.D., advokátem se sídlem Martinelliho 335/10, Praha 9, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 8. 2014, č. j. ÚOHS-R290/2014/IN-18041/311/JZm, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2016, č. j. 30 Af 70/2014 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Ing. Libora Morávka, Ph.D., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 17. 5. 2016 brojí žalovaný, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Tímto rozsudkem krajský soud zrušil shora označené rozhodnutí předsedy žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

E-mailovou zprávou ze dne 10. 7. 2014 podal žalobce stěžovateli žádost ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 167/2012 Sb., (dále jen „informační zákon“), o poskytnutí informací (dále jen „žádost stěžovatele“). Předmětem žádosti bylo mj. poskytnutí informace o počtu podnětů v oblasti vertikálních

dohod a počtu podnětů v oblasti horizontálních dohod narušujících hospodářskou soutěž, jež stěžovatel přijal v průběhu roku 2013 a v roce 2014 do doby podání žádosti (dále souhrnně „dílčí žádost 1“).

Žalobce zároveň žádal o poskytnutí bližších informací ke všem podnětům přijatým stěžovatelem v uvedeném časovém období v oblasti dohod narušujících hospodářskou soutěž, v oblasti zneužívání dominantního postavení a ve vztahu k aplikaci § 19a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Tyto bližší informace měly spočívat v uvedení (tabulkovou formou) data obdržení každého takového podnětu stěžovatelem, údaj o společnosti či osobě, vůči které podnět směřoval, dále stručný popis v podnětu namítaného škodlivého jednání, včetně uvedení trhu, na němž mělo k porušování soutěže docházet. Krom toho žalobce požadoval u každého z takových podnětů uvedení aktuálního stavu šetření daného podnětu stěžovatelem, tedy zda bylo prošetřování podnětu ukončeno bez zahájení řízení a kdy k tomu došlo, případně kdy došlo k zahájení správního řízení (včetně identifikace správního řízení), či zda je podnět dosud prošetřován, aniž by bylo rozhodnuto o dalším postupu (dále souhrnně „dílčí žádost 2“).

Rozhodnutím ze dne 4. 8. 2014, č. j. ÚOHS-V128/2014/IN-16120/2014/440/PŠk (dále jen „rozhodnutí stěžovatele“), rozhodl stěžovatel o dílčích žádostech 1 a 2 (ve zbylých, výše neuvedených, částech žalobcovy žádosti stěžovatel informace poskytl přípisem ze dne 4. 8. 2014, č. j. ÚOHS-V128/2014/IN-16086/2014/440/PŠk) tak, že v jejich rozsahu žádost žalobce odmítl. O rozkladu žalobce ze dne 8. 8. 2014 rozhodl předseda stěžovatele napadeným rozhodnutím tak, že rozhodnutí stěžovatele potvrdil a rozklad zamítl.

Krajský soud nevyhověl žalobcovy žalobnímu návrhu zcela, když současně se zrušením napadeného rozhodnutí neuložil stěžovateli povinnost poskytnout žalobci informace dle dílčích žádostí 1 a 2.

Ve vztahu k odmítnutí poskytnutí informace dle dílčí žádosti 2 krajský soud vzal za nesporné, že stěžovatel nedisponuje informacemi v takové formě, jaká byla žalobcem požadována, avšak stěžovatel sám uznal, že disponuje podkladovými informacemi, na jejichž základě by bylo možné sestavit informaci v žalobcem požadované formě. Dle stěžovatele by v souvislosti s tím bylo třeba projít přibližně 400 správních spisů. Krajský soud tedy posuzoval, zda žalobce v „dílčí žádosti 2“ materiálně požadoval po stěžovateli vytvoření nové informace ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, nebo zda by naopak činnost stěžovatele nezbytná pro vyhovění dané dílčí žádosti spočívala toliko ve vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby dle žalobcovy specifikace, a tudíž by nespádala do výluky informační povinnosti dle výše uvedeného ustanovení informačního zákona. Svou úvahu v této věci krajský soud opřel o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67, stejně jako o stanovisko komentářové literatury (Furek, A., Rothanzl, L.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Komentář. 2012. Praha: Linde, str. 82 – 83), dle kterého rozlišení obou uvedených kategorií „*musí být hledáno v míře intelektuální náročnosti činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost.*“ Dle krajského soudu lze způsob, jakým je možné

pokračování

získat informace požadované žalobcem v dílčí žádosti 2, nepochybně označit za mechanické shromáždění údajů, spočívající toliko v identifikaci požadovaných údajů v příslušných textech a jejich sepsání do podoby požadované žalobcem. Stěžovatelem namítanou pracnost zpracování informace lze zohlednit dle § 17 odst. 1 informačního zákona, tedy co do určení výše úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, není však sama o sobě důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace. Soud proto uzavřel, že v tomto ohledu je žaloba důvodná.

Naopak ohledně dílčí žádosti 1 krajský soud naznal, že rozlišení každého individuálního podnětu v oblasti zakázaných dohod narušujících soutěž na ty, jež upozorňují na jednání odpovídající uzavření dohody horizontální na straně jedné, a takové, které poukazují na jednání spočívající v uzavření vertikální protisoutěžní dohody, na straně druhé, lze kvalifikovat jako právní hodnocení jednotlivých skutkových tvrzení obsažených v podnětech, a nikoli jako prostý mechanický výtah informací v nich obsažených. Jinak by tomu dle krajského soudu bylo, kdyby žalobce požadoval informaci ohledně počtu podnětů šetřených Odborem kartelů a počtu podnětů šetřených Odborem dominance a vertikálních dohod, neboť v takovém případě by se nejednalo o vytváření nových informací. Soud se dále ztotožnil s argumentací stěžovatele, že povaha kterékoli dohody narušující soutěž nemusí být vždy jednoznačná, když u konkrétní dohody mohou být přítomna kritéria obou uvedených kategorií v poměru proměnlivém. Pokud tedy žalobce namítal nezákonnost neposkytnutí informace dle dílčí žádosti 1, shledal krajský soud v tomto rozsahu jeho žalobu nedůvodnou.

Nadto krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že v případě aktuálně šetřených a prověřovaných podnětů (nikoli tedy šetření již ukončených) může přicházet v úvahu možné ohrožení průběhu a efektivity vyšetřování protisoutěžního jednání (vedoucího dokonce až k jeho zmaření). Utajené vyšetřování proto představuje s ohledem na potřebu náležitého zjištění skutkového stavu věci pro účely budoucího vedeného správního řízení klíčový prvek. Přesto však nelze žádosti o informace ani v takovýchto věcech odmítat paušálně. Krajský soud ovšem nemohl předjímat výsledky takových individuálních případů, neboť se odvíjejí od úvah stěžovatele spojených s okolnostmi konkrétních podnětů, které by měl po zrušení napadeného rozhodnutí zhodnotit. Z tohoto důvodu proto krajský soud stěžovateli nenařídil poskytnutí žalobcem požadovaných informací.

Rozsudek krajského soudu napadá stěžovatel kasační stížností, přičemž důvody jejího podání označuje v obecné rovině odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí tedy, že nezákonnost napadeného rozsudku spočívá jednak v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, jednak též v nepřezkoumatelnosti části odůvodnění napadeného rozsudku.

Stěžovatel je názoru, že je chybný závěr krajského soudu, dle kterého je v případě předmětu dílčí žádosti 2 ze strany stěžovatele třeba toliko vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné tyto žalobci předat. To by totiž platilo jen za podmínky, že vytvoření souhrnu dat nebude pro stěžovatele nepřiměřenou zátěží, tedy jestliže jeho vytvoření nebude jednoduchou operací, ale bude vyžadovat „přidanou

hodnotu“ ze strany stěžovatele. Stěžovatel přibližuje, že pro vytvoření žalobcem požadovaného přehledu by pracovníci stěžovatele museli prostudovat asi 400 spisů a provést analýzu jednotlivých podnětů, neboť prostou mechanickou operací nelze získat všechny informace o tom, čeho se daný podnět týká. Obtížnost extrakce těchto informací je různě vysoká, v závislosti na znalostech a formální disciplíně pisatelů podnětů. V některých případech tak bude pro získání údaje o tom, čeho se konkrétní podnět týká, nutné důkladně analyzovat celý text podnětu. Dle stěžovatele tedy nejde pouze o problém vysokého počtu spisů, na který lze vskutku vztáhnout ustanovení § 17 informačního zákona, ale zejména o nutnost provedení analýzy jednotlivých dokumentů každého jednoho spisu.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v protichůdných závěrech krajského soudu, jež byly pojaty do odůvodnění rozsudku. Krajský soud jednak uvádí, že v případě přípravy informace požadované žalobcem v dílčí žádosti 2 by se ze strany stěžovatele jednalo pouze o mechanické shromažďování informací, avšak naproti tomu soud dále uvedl, že u každého podnětového spisu bude třeba posuzovat zvlášť, zda poskytnutí požadované informace u konkrétního podnětu neohrozí efektivitu objasňování a postihování oznamovaného protisoutěžního jednání. V druhém případě se však již nemůže v žádném případě jednat o pouhé mechanické shromáždění informací, neboť soudem vyžadované posouzení potenciálního vlivu poskytnutí informace na efektivitu dalšího postupu stěžovatele musí pramenit z komplexní intelektuální činnosti pracovníků stěžovatele.

Dle stěžovatele se na postup správních orgánů ve věcech správního trestání běžně (analogicky) aplikují principy a pravidla trestního práva, přičemž samotné rozlišení toho, zda jde o trestný čin, nebo o správní delikt, je v podstatě politickou záležitostí. Proto by měla ustanovení § 11 odst. 4 a 6 informačního zákona dopadat též na žádosti o informace o činnosti správního orgánu v řízení o správním deliktu, včetně fáze postupu správního orgánu před samotným zahájením řízení (tedy ve fázi prošetřování podnětů). V opačném případě by mohlo docházet ke zcela absurdním situacím, kdy jsou chráněna probíhající trestní řízení týkající se např. drobných krádeží, ale správní řízení, v nichž může v důsledku protisoutěžního deliktu dojít k uložení několikamilionové pokuty, nijak chráněna nejsou. Stěžovatel rovněž uvádí, že nezřídka jsou podněty podávány právě subjekty, které se samy v podnětech označovaného jednání dopouštějí. Z pohledu stěžovatele je proto prioritou, aby takové subjekty měly odpovídající důvěru zejména v tom, že ze spisů nebudou zveřejněny citlivé informace.

Stěžovatel má dále za to, že krajský soud přiznal nákladovým výrokem napadeného rozsudku žalobci i náhradu takových nákladů, které nebyly žalobcem v řízení před krajským soudem vynaloženy účelně. V této souvislosti stěžovatel namítá, že žalobce, ač je sám renomovaným advokátem, udělil pro řízení o žalobě (a pro případná navazující soudní řízení) procesní plnou moc jinému advokátu. To i přesto, že žalobce byl předtím schopen zpracovávat si jednotlivá podání fundovaným způsobem sám. Dále stěžovatel upozornil na fakt, že za adresu pro doručování si zástupce žalobce zvolil adresu shodnou se sídlem advokátní kanceláře žalobce, jejímž členem ovšem sám není; ostatně zástupce žalobce má sídlo kanceláře v jiné části Prahy. Neúčelnost, až účelovost a zbytnost, vynaložení nákladů na zastoupení advokátem v řízení před krajským soudem stěžovatel namítal již ve svém

pokračování

vyjádření k žalobě, avšak krajský soud neshledal, že by zastoupení žalobce bylo využito účelově, neboť podaná žaloba se svým obsahem nekryje s námitkami uplatněnými žalobcem v rozkladu. Stěžovatel takové zdůvodnění závěru krajského soudu shledává nedostatečným z toho důvodu, že se dá téměř s jistotou předpokládat, že se správní žaloba bude argumentačně od rozkladu lišit i v případě, že obě podání budou dílem jedné a téže osoby, neboť správní žaloba není podávána proti rozhodnutí žalovaného – naopak bezprostředně reaguje především na argumentaci uplatněnou v napadeném rozhodnutí. Navíc stěžovatel rozporuje závěr soudu o toliko technické povaze volby adresy pro doručování zástupci žalobce. Stěžovatel vyjadřuje názor, že samotná skutečnost zastoupení účastníka soudního řízení advokátem ještě neznamená, že náklady vynaložené účastníkem na toto zastoupení byly automaticky vynaloženy účelně; tento názor pak podepírá odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2012, sp. zn. III. ÚS 3000/11.

Žalobce se k obsahu kasační argumentace stěžovatele obsáhle vyjádřil v rámci svého podání ze dne 1. 7. 2016. Dle žalobce jsou požadované informace stěžovateli dostupné i ze stěžovatelem zpracovávaných spisových přehledů, které k podnětům v rámci své úřední činnosti běžně vede, a to zejm. včetně stručného popisu, čeho se daná věc týká. Žalobce nepředpokládá, že by stěžovatel tuto skutečnost rozporoval, nicméně je připraven jeden takový spisový přehled vytvořený stěžovatelem předložit jako důkazní prostředek. Stěžovatel zveličuje náročnost zpracování žalobcem požadovaných informací, když tyto jsou pouze základními údaji o stěžovatelem přijatých podnětech, které postačí zkopírovat z příslušných spisových přehledů, jež je stěžovatel povinen vést. Žalobce po stěžovateli nežádal jakoukoli analýzu přijatých podnětů, a ztotožnil se se závěrem krajského soudu, že co do dílčí žádosti 2 se nejednalo o nutnost vytvoření nových informací.

Žalobce se dále vyjádřil v tom smyslu, že považuje za nepřípustnou analogii řízení vedeného stěžovatelem ve věci jím přijatého podnětu s řízením trestním, a tedy i aplikaci ustanovení § 11 odst. 4 a 6 informačního zákona na prvně uvedené řízení. Související kasační argumentaci stěžovatele pak označuje za bezvýznamnou z toho důvodu, že napadené rozhodnutí její odraz obsahuje toliko okrajově, nikoli však jako nosný důvod zamítnutí žalobcova rozkladu. Proto nemůže tato argumentace mít vliv na výsledek přezkumu napadeného rozsudku v rámci řízení o kasační stížnosti, když nemohla být ani předmětem přezkumu napadeného rozhodnutí v řízení před krajským soudem. Nejvyšším správním soudem dovozená analogická aplikace principů a zásad trestnosti trestných činů ve věcech správního trestání nemá dle žalobce nic společného s vyřizováními žádostí o informace. Ustanovení § 11 odst. 4 a 6 informačního zákona je třeba vykládat restriktivně, tedy ve prospěch širšího pojetí subjektivního práva na poskytnutí informace. Nadto by stěžovatel musel i v hypotetickém případě aplikovatelnosti uvedených ustanovení informačního zákona náležitě zdůvodnit přítomnost naléhavé společenské potřeby stran neposkytnutí informace, jak ostatně dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010 – 103.

Žalobce dále poukazuje na údaje dle webových stránek stěžovatele, ze kterých má vyplývat, že stěžovatel běžně v rámci vyřizování žádostí o informace poskytuje informace zejména o stavu šetření jím přijatých konkrétních podnětů. Ohledně stěžovatelem namítané účelovosti zastoupení pak žalobce uvádí, že je jeho ústavně zaručeným právem nechat se v řízení před soudem zastoupit, a naopak není povinen

připravovat příslušná podání sám, např. z důvodů časových a organizačních či pro zajištění sepsu podání příslušně specializovaným advokátem. V tomto ohledu rovněž odkazuje na závěry přijaté Ústavním soudem nálezech ze dne 24. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 3819/13, ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. III. ÚS 2939/14 a ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. II. ÚS 187/06. Popírá přitom, že by při sjednávání svého zastoupení veden úmyslem poškodit stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost směřuje proti napadenému rozsudku, který je pravomocným rozhodnutím krajského soudu ve správním soudnictví. Byla podána osobou k tomu oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, ze kterého napadený rozsudek vzešel. Stěžovatel se jejím prostřednictvím domáhá zrušení napadeného rozsudku, a to z důvodů podřaditelných pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., aniž by brojil pouze proti výroku napadeného rozsudku o nákladech řízení či jeho důvodům. Kasační stížnost je tudíž přípustná. Vzhledem k tomu, že byly naplněny i další podmínky řízení, přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení důvodnosti kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Předně Nejvyšší správní soud podotýká, že rozsudkem ze dne 5. 8. 2016, č. j. 4 As 96/2016 – 36, rozhodl o kasační stížnosti téhož stěžovatele ve věci s obdobným skutkovým a právním základem (téměř shodná žádost žalobce o poskytnutí informací stěžovatelem), pročez jsou tam podané závěry, s výjimkou některých upřesnění, odpovídajících částečně odlišně formulované žádosti žalobce o poskytnutí informací v obou případech, aplikovatelné i na nyní posuzovanou kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť případná vada nepřezkoumatelnosti z povahy věci vylučuje napadený rozsudek z přezkumu v intencích dalších kasačních námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2013, č. j. 9 Aps 2/2013 – 63).

K typovému obsahu vady nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, kde uvedl, že „[z]a nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán... Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“ (zvýraznění doplněno).

Stěžovatelova námitka nepřezkoumatelnosti spočívá ve výtce nesrozumitelnosti napadeného rozsudku, jež má pramenit z údajné protismyslnosti závěru krajského soudu o potřebě toliko mechanického zpracování (stěžovateli již přístupných) informací za účelem vyhovění žalobcově dílčí žádosti 2 na straně jedné, a pokynu krajského soudu

pokračování

ohledně nutnosti posuzování potenciálního škodlivého vlivu poskytnutí informace o konkrétním podnětu na efektivitu postupu stěžovatele při objasňování a postihování oznamovaného protisoutěžního jednání. Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje stěžovateli v tom, že intelektuální investici jeho pracovníků nezbytnou pro vyhovění výše uvedenému pokynu krajského soudu lze legitimně zahrnout do celkového rámce hodnocení povahy procesu zpracování informace dle žalobcových specifikací v dílčí žádosti 2. Je totiž třeba vnímat odděleně postup samotné (technické) přípravy požadované informace, neboť jediné z pohledu tohoto postupu lze usuzovat na jeho případnou podřaditelnost pod pojem „vytvoření nové informace“, na rozdíl od autonomní úvahy stěžovatele ohledně kolize poskytnutí informace o konkrétním podnětu se zájmem na efektivitě objasňování a potírání protisoutěžního jednání. Z toho důvodu se nelze domnívat, že by uložený pokyn krajského soudu byl způsobilý změnit kvalifikaci povahy činnosti stěžovatele nezbytné k vyhovění žalobcově dílčí žádosti 2 směrem k vytvoření nové informace, a proto mezi výše uvedenými částmi odůvodnění napadeného rozsudku není žádný rozpor, natožpak takový, který by byl na úkor jejich srozumitelnosti, resp. srozumitelnosti napadeného rozsudku jako celku.

Středobodem kasační argumentace stěžovatele je právní otázka, zda by poskytnutí informací požadovaných stěžovatelem v jeho dílčí žádosti 2 vyžadovalo ze strany stěžovatele postup spočívající ve vytváření nových informací dle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Stěžovatel nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, dle kterého zpracováním informací, jimiž stěžovatel disponuje ze své úřední povinnosti, do podoby požadované žalobcem nedochází k vytvoření nové informace. Pokud jde o důvodnost této námitky, odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj výše zmíněný rozsudek ze dne 5. 8. 2016, č. j. 4 As 96/2016 - 36. Kasační soud zde uvedl, že stěžovatel disponoval informacemi o datech obdržení podnětů a aktuálních stavech jejich prošetřování již ze své úřední činnosti. Pokud jde o informace ohledně toho, zda se podnět týká zneužití dominantního postavení, zakázaných dohod nebo porušení § 19a zákona o ochraně hospodářské soutěže, proti jaké právnické osobě, popř. orgánům veřejné správy podnět směřoval a jakého sektoru se podnět týkal (např. energetika, doprava, služby atp.), pak se jednalo o informace, které vyplývaly z obsahu samotných podnětů. Pouze v případě, že by některý podnět takovou informaci neobsahoval (např. pokud by v podnětu chyběla jakákoli zmínka o tom, jakého sektoru se má naříkané jednání týkat), mohl stěžovatel toliko tuto dílčí informaci žalobci neposkytnout s odkazem na její neexistenci. Nebylo však namístě, aby stěžovatel paušálně odmítl poskytnutí informací ve všech uvedených bodech.

Nejvyšší správní soud tedy v zásadě setrvává na svém názoru, jež vyjádřil ve svém dřívějším rozsudku, nicméně považuje za nutné zdůraznit, že v případě nyní posuzované věci žádal žalobce stěžovatele o poskytnutí dílčí informace ohledně označení trhu, na němž mělo k protisoutěžnímu jednání dle podnětu dojít, kdežto ve věci sp. zn. 4 As 96/2016 formuloval žalobce svou žádost odlišně tak, že požadoval informaci ohledně sektoru, kterého se podnět týkal (např. energetika, doprava, služby apod.). Krajský soud však tuto odlišnost nepromítl do odůvodnění napadeného rozsudku a i v této věci se zabýval posouzením dílčí žádosti žalobce o poskytnutí informace stran podněty dotčených sektorů, nikoli tedy dotčených trhů. Nejvyšší správní soud podotýká, že v oblasti práva ochrany hospodářské soutěže je pojem „trh“, či případně „relevantní trh“, specifickým termínem,

přičemž vymezení relevantního trhu, který mohl být naříkaným jednáním zasažen, by v případech, kdy konkrétní podnět sám takové hodnocení neobsahuje, bylo třeba jednoznačně označit za vytvoření nové informace ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, obdobně jako v případě žádosti žalobce o rozlišení podněty naříkaných protisoutěžních dohod na dohody vertikální a horizontální. Nejvyšší správní soud je tedy názoru, že stěžovatel není povinen poskytnout informaci, která není v konkrétním podnětu obsažena, resp. kterou nedisponuje na základě své úřední činnosti. V tomto ohledu je třeba odůvodnění napadeného rozsudku korigovat.

Pokud jde o posouzení důvodnosti dalších stěžovatelových námitek, tj. jednak námitky analogické použitelnosti výluky z povinnosti poskytovat informace dle § 11 odst. 4 a 6 zákona o svobodném přístupu k informacím a jednak námitky účelovosti zastoupení žalobce v řízení před krajským soudem, lze v těchto bezezbytku odkázat na výše zmíněný rozsudek ze dne 5. 8. 2016, č. j. 4 As 96/2016 - 36, kde kasační soud uvedl, že „*nepřisvědčil ani argumentaci stěžovatele, že by v posuzované věci bylo možné aplikovat § 11 odst. 4 a 6 zákona č. 106/1999 Sb., neboť se nejednalo o trestní řízení, tak jak je definováno v § 12 odst. 10 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (trestní řízení podle trestního řádu) a stěžovatel není orgánem činným v trestním řízení, neboť podle § 12 odst. 1 trestního řádu jsou orgány činnými v trestním řízení pouze soud, státní zástupce a policejní orgán.*“ Dále potom „*[n]ámitku stěžovatele, v níž vyjádřil přesvědčení, že zastoupení žalobce advokátem je v této věci využíváno účelově a s úmyslem jej poškodit, shledal Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud nedůvodnou. Nejvyšší správní soud se totiž plně shoduje s argumentací krajského soudu k této námitce a dodává, že rovněž vyjádření žalobce ke kasační stížnosti se liší od předchozích vyjádření účastníka, neboť obsahuje částečně novou argumentaci, v níž žalobce reagoval na kasační stížnost, přičemž je zřejmé, že vypracování tohoto vyjádření bylo poměrně náročné časově i po odborné stránce, neboť je rozsáhlé a kvalitní. Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud poukazuje na náleze ze dne 24. 3. 2014, sp. zn. I. ÚS 3819/13, v němž Ústavní soud konstatoval, že právo na právní zastoupení je základním procesním oprávněním účastníka řízení, které náleží též účastníkovi, který je sám advokátem. V této souvislosti Ústavní soud uvedl, že pojem „účelný“ je nutno chápat jako určitou pojistku před hrazením nákladů nesouvisejících s řízením, před nadbytečnými či nadměrnými náklady. Dále konstatoval, že vzhledem k ústavně zaručenému právu na právní pomoc nelze prostřednictvím účelnosti nákladů vymezovat kategorii osob, která by z hlediska právního zastoupení měla odlišné postavení, a tak jí de facto její právo upírat a vůči ostatním ji diskriminovat. Ústavní soud uzavřel, že účastníka řízení nelze sankcionovat tím, že mu nebude přiznána část nákladů odpovídající vyšší odměny advokáta s odůvodněním, že svá práva mohl hájit sám.*“

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud vyhodnotil veškeré kasační námitky stěžovatele jako nedůvodné, nezbylo než kasační stížnost zamítnout v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. Napadený rozsudek a jemu předcházející řízení nevykazují ani vady, ke kterým by bylo třeba přihlídnout i nad rámec stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu odměny zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti), podle § 11 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

pokračování

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3100 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celkem tedy žalobci náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce již v řízení před krajským soudem doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Celkově tedy je stěžovatel povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti 4114 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce.

K podání žalobce ze dne 26. 5. 2016, v němž se domáhal přiznání odměny též za úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, Nejvyšší správní soud uvádí, že odměnu za tento úkon nepřiznal, neboť zástupce žalobce zastupoval žalobce již v řízení před krajským soudem a v době podání kasační stížnosti tudíž byl s projednávanou věcí dostatečně obeznámen.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu